

A tékozló fiú 1: A tékozló fiú távol kerül az atyai háztól
2022. december 4.

„A vámszedők és a bűnösök mindnyájan Jézushoz igyekeztek, hogy hallgassák őt. A farizeusok és az írástudók pedig így zúgolódtak: Ez bűnösöket fogad magához, és együtt eszik velük.

Azután így folytatta: Egy embernek volt két fia. A fiatalabb ezt mondta az apjának: Atyám, add ki nekem a vagyonom rám eső részét! Ő pedig megosztotta közöttük a vagyont. Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyonát, mert kicsapongó életet élt. Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett. Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni. Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.”

Lukács

15:1-2, 11-16.

Kedves Gyerekek!

Folytatnánk a Lukács evangélium 15. részéről szóló sorozatot. Itt van szó az elveszett juhról, drachmáról és az elveszett (tékozló) fiúról. A példázatok, mint ahogy az ige is mondja **két csoportnak szólnak: a vámszedőknek és a bűnösöknek, illetve a farizeusoknak**, akik jónak gondolják magukat.

Az előző alkalmon szó volt az elveszett juhról és a drachmáról. A juh elkóborolt a biztonságot jelentő nyájtól, és a pásztor ment utána. Beszéltünk arról, hogy így téved el az ember is, és az Úr Jézus Krisztus, a jó pásztor megy utána. A drachma a házban veszett el. Az egyik jelentése szerint járhatunk mi is így: ott vagyunk az ige közelében, sokszor a gyülekezetben, de nem hasznos az életünk, mint ennek az elveszett pénzérmének. Isten azt szeretné, ha hasznosak lennénk a környezetünk, családjunk, iskolatársaink számára úgy, hogy az Úrra mutat az életünk.

A 15. rész **utolsó példázata a legszemélyesebb, ott ismerhetünk leginkább magunkra**. Úgy hallhattátok, hogy tékozló fiú, de mondhatjuk elveszett fiúnak is. A három legfontosabb szereplője: az atya, a fiatalabbik és az idősebbik fiú.

A példázatunk elején nagyon szűkszavúan olvashatjuk: **egy embernek két fia volt**, és a **fiatalabbik** az apja elé állt: Atyám add ki a rám eső részt. Ott volt az atyjának a házában, de ez nem volt elég neki. Nagyon nagy vagyon örököse volt, de ő a nem akart tovább kötöttségekben, szabályok között élni. A példázat nem ír semmit arról, hogy miért döntött így, de gondolhatjuk: **megunta az atyai ház tiszta, csendes nyugalma**t, és másra vágyott. Biztos, hogy szeretet vette körül, és mindene megvolt, de nem volt hálás ezért.

Kedves Gyerekek! Biztos, hogy mindannyiőtoknál hasonló a helyzet. A szüleitek szeretnek titeket, és minden szükséges dolgotok megvan. Legyetek hálásak ezért, adjatok hálát Istennek a családotokért.

Itt a fiatalabbik fiú kikérte a rá eső örökséget, **szabad, független szeretett volna lenni**. Nem akart az atyai házban élni. Ilyen az ember is: a biztonságot jelentő Istennel való közösséget felcserélte a világgal, a teljes bizonytalansággal. Azt mondja az ige: elköltözött egy távoli vidékre. **Ennél távolabb nem kerülhetett az ember Istentől**. Ennek a legnagyobb oka: a bűn. Az ember szeretne független lenni az Úrtól, és látjuk ennek a következményét.

Az atyai háztól távol **hamar eltékozolta a vagyonát**. Nem tudott az örökségével bánni, azt kicsapongásra, bűnös dolgokra használta fel. Nagyon sokszor így bánik az ember az Istentől kapott tehetségével is: nem jó dolgokra, mások építésére, és legfőképpen nem Isten dicsőségére használja fel.

Ennek **a látszólagos függetlenségnek súlyos következménye lett**, amit az igénk így mond el: *„Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett. Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni. Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.”*

Az egykor gazdag, békességben, szeretetben élő fiú **ennél mélyebbre nem kerülhetett**. Disznókat kellett őriznie, ami – figyelembe véve a példázat hallgatóit – nagyon szemléletesen kifejezi, hogy ennél távolabb nem kerülhetett volna az atyai háztól. A disznó tisztátalan állat volt, a zsidók nem foglalkozhattak ilyen tevékenységgel és nem is fogyasztották el a húsát. Itt pedig az emberre és magunkra ismerhetünk: Ádám bűnesete óta az emberiség nagyon távol került Istentől, **a bűnök miatt megszakadt az Atyával a kapcsolat**, ugyanúgy, mint ennek a fiúnak az atyai házzal.

Kedves Gyerekek! Most advent 2. vasárnapja van. Advent azt jelenti, hogy eljövétel, ami az Úr Jézus első eljövételére, a karácsonyi testet öltésére utal. A tékozló fiú, hasonlóan az emberhez, nagyon távolra került az atyai háztól, a disznók vályúja mellett élte az életét. **Az Úr Jézusnak nagyon mélyre kellett jönnie, ott kellett hagynia a gazdagságot, hogy az emberért lehajoljon**. Ahogy Pál apostol mondja: *„Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.”*

Filippi 2:5-8.

Hálát adhatunk azért, hogy Jézus Krisztus vállalta ezt, és elment egészen a keresztfáig. Ha az Úr is megadja, akkor a következő alkalmon folytatnánk ezt a példázatot, és megnéznénk az Atya jellemzőit

Ámen

Uherkovich Zoltán

2022. december 4.